

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 67/2022
15.05.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Радован Цветковић, адвокат из ..., против тужене Специјалне болнице за рехабилитацију „ГЕЈЗЕР“ Сијаринска Бања, чији је пуномоћник Драган Петковић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4005/2021 од 01.10.2021. године, у седници одржаној 15.05.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4005/2021 од 01.10.2021.године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лебану П1 57/20 од 08.06.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и утврђено да је незаконито решење в.д. директора тужене број ../18 од 26.04.2018. године и да се као такво поништава, наложено туженој да тужиљу врати на послове и радне задатке које је обављала по уговору о раду број ../2018 од 23.04.2018. године. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име трошкова поступка плати 131.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 4005/2021 од 01.10.2021. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда, тако што је одбијен, као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила утврђење незаконитости и поништај решења в.д. директора тужене број ../18 од 26.04.2018. године, да се наложи туженој да тужиљу врати на послове и задатке које је обављала по уговору о раду број ../2018 од 23.04.2018. године, као и захтев за накнаду трошкова поступка. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженој на име трошкова поступка плати 132.750,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду применом члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је код тужене била у радном односу на одређено време почев од 2016. године, на пословима ... . Министарство здравља Републике Србије је 12.12.2017. године доставило туженој обавештење да јој од стране Комисије за давање сагласности за ново запошљавање и додатно радно ангажовање код корисника јавних средстава, Закључком од 28.11.2017. године дата сагласност за пријем у радни однос на неодређено време осам извршилаца. На основу те сагласности в.д. директора тужене ББ донео је 28.12.2017. године одлуку о расписивању конкурса за пријем пет извршилаца у радни однос на неодређено време, међу њима и једног извршиоца за обављање послова ..., који оглас је истог дана објављен. Одлуком Управног одбора тужене од 09.01.2018. године поништен је конкурс, из разлога што је исти расписан у складу са актом о систематизацији радних места који је донет супротно важећим законским прописима. Тужила је, као учесник конкурса обавештена о његовом поништају, писаним обавештењем од 08.02.2018. године. Тужила је 12.03.2018. године туженој поднела захтев за пријем у радни однос по поништену конкурс. Решењем Министарства здравља бр. 119-05-593/2017-04 од 19.04.2018. године, које је туженој достављено 23.04.2018. године, ББ разрешен је дужности в.д. директора тужене, а на исту дужност именован је ВВ, решењем истог министарства бр. 119-05-192/2018-04 од 24.04.2018. године, које је туженој достављено 27.04.2018. године. Тужила је 23.04.2018. године са туженом закључила уговор о раду број ../18, којим је засновала радни однос на неодређено време почев од 25.04.2018. године, на пословима ..., који уговор је за тужену потписао ББ, в.д. директор. На седници Управног одбора тужене одржаној 24.04.2018. године, под бројем 666/18 донета је једногласна одлука да се пониште сви правни акти и радње које је ББ донео након доношења решења о његовом разрешењу и обуставе сви започети поступци у циљу реализације истих, са даљим инструкцијама начелнику правне службе за поступање у том правцу. У извршењу ове одлуке нови в.д. директор тужене др ВВ, донео је решење бр. ../18 од 26.04.2018. године, којим је ставио ван снаге уговор о раду број ../2018 од 23.04.2018. године.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиле, са образложењем да Законом о раду није предвиђено да се уговор о раду закључен на неодређено време, као двострани правни посао, ставља ван снаге одлуком послодавца. Осим тога, сматрао је да то што је уговор о раду који је закључио претходни в.д. директора тужене ББ са тужиљом 23.04.2018. године, а који је претходно, 19.04.2018. године, разрешен са те функције до именовања новог директора 24.04.2018. године – 27.04.2018. године, када је решење о именовању од стране тужене примљено и заведено, није предвиђена као повреда процедуре заснивања и основ престанка радног односа Законом о раду, као ни другим актима тужене – Правилником о раду и Статутом тужене, те да је самим тим претходни в.д. директора тужене до ступање на дужност новог в.д. директора тужене 27.04.2018. године, био овлашћен да одлучује о правима и обавезана запослених односно да закључи уговор о раду са

тужиљом, због чега спорни уговор у овом случају обавезује тужену, посебно имајући у виду чињеницу да је решење о разрешењу претходног директора од стране тужене примљено и заведено 23.04.2018. године, као и да тужена након тога није тражила поништај таквог уговора. Првостепени суд је сматрао и да спорно решење новог в.д. директора тужене од 26.04.2018. године није донето ни на основу члана 179. Закона о раду, нити на основу Правилника о раду тужене из 2013. године, којима су прописани услови за престанак радног односа. С озиром на то да је закључио да је спорно решење незаконито првостепени суд је исто поништио и обавезао тужену да тужиљу врати на рад применом члана 191. став 1. Закона о раду.

Другостепени суд је одлучујући о жалби тужене, преиначио првостепену пресуду и одбио, као неоснован тужбени захтев тужиље, са образложењем да је в.д. директора тужене примио у радни однос тужиљу закључењем уговора о раду 23.04.2018. године, без обзира на околност што је конкурс поништен одлуком Управног одбора тужене од 09.01.2018. године, јер Управни одбор тужене је био овлашћен да у спровођењу мера у оквиру своје надлежности такав конкурс поништи, а таква одлука Управног одбора није била оспоравана, чиме је и произвела правно дејство, те да није било основа да се у складу са поништеним конкурсом приступи закључењу уговора о раду на неодређено време, како је то учињено у конкретном случају. Осим тога другостепени суд је сматрао, да с обзиром на то да је у конкретном случају од стране Министарства здравља туженој достављено обавештење које је примљено код тужене 25.12.2017. године, да је Комисија за давање сагласности за ново запошљавање и додатно радно ангажовање код корисника јавних средстава дала сагласност за пријем у радни однос на неодређено време за попуњавање слободних односно упражњених радних места, међутим, да из тачке 2. овог обавештења произлази да је иста дата условно и то уколико постоје обезбеђена средства у 2017. години и да се по основу наведене сагласности не могу тражити додатна средства, те да стога нису били испуњени услови за ново запошљавање у ситуацији када је Законом о буџетском систему, који је *lex specialis* у односу на Закон о раду, било прописано да корисници јавних средстава не могу заснивати радни однос са новим лицима ради попуњавања слободних односно упражњених радних места, те да стим у вези да није било услова за закључење уговора о раду са тужиљом, и са којих разлога радни однос са тужиљом није заснован у складу са законом предвиђеном процедуром. По схватању другостепеног суда, спорни уговор о раду супротан је принудним прописима садржаним у одредбама Закона о буџетском систему, због чега нови в.д. директора тужене ВВ је у складу са својим овлашћењима и на темељу правилне примене члана 103. Закона о облигационим односима донео решење чији поништај тужиља тражи. Приликом одлучивања другостепени суд је имао у виду и то да спорни уговор о раду не испуњава ни услов да остане на снази у контексту одредбе члана 105. став 1. Закона о облигационим односима, при чињеници да је управо заснивање радног односа на неодређено време била одлучујућа побуда због које је исти и закључен, а у ситуацији када нису били испуњени услови за заснивање радног односа на наведени начин.

По оцени Врховног суда, правилно је другостепени суд одлучио када је преиначио првостепену пресуду и одбио, као неоснован тужбени захтев тужиље.

У конкретном случају, в.д. директора тужене примио је у радни однос тужиљу на основу уговора о раду од 23.04.2018. године, упркос чињеници да је конкурс за пријем у радни однос поништен одлуком Управног одбора тужене бр. 54/2018 од

09.01.2018. године и упркос чињеници што је сходно члану 135. Закона о здравственој заштити („Службени гласник РС“, бр. 107/2005 ... 113/2017), који је био на снази у периоду од 25.12.2017. године до 30.11.2018. године, в.д. директора тужене био разрешен дужности решењем Министарства здравља Републике Србије од 23.04.2018. године. С обзиром на то да је уговор о раду са тужиљом закључен 23.04.2018. године, након што је Управни одбор тужене донео одлуку број 54/2018 од 09.08.2018. године којом је поништен конкурс за пријем у радни однос и од стране разрешеног в.д. директора тужене (19.04.2018. године), самим тим је новоименовани в.д. директора тужене на основу одлуке Управног одбора, а у складу са својим овлашћењима и на основу члана 103. Закона о облигационим односима донео решење којим се само декларише апсолутна ништавост уговора противног императивним прописима, са којих разлога то решење није незаконито. Наиме, примену одредби Закона о облигационим односима, као општег прописа уговорног права код оцене пуноважности уговора, а с тим у вези и оспореног решења, не искључује Закон о раду, као специјални закон. Стога, како је супротно основним начелима уговореног права, уговор о раду са тужиљом закључен након што је поништен конкурс за пријем у радни однос и од стране разрешеног в.д. директора тужене, то је уговор о раду и по оцени Врховног суда супротан принудним прописима и добрим обичајима, а стим у вези ништав на основу члана 103. Закона о облигационим односима, са којих разлога оспорено решење тужене није незаконито, односно није донето супротно закону.

С обзиром на то да спорно решење тужене није незаконито, то нису испуњени услови да се тужила врати на рад применом члана 191. став 1. Закона о раду.

Стога се ревизијом неосновно указује на погрешну примену материјалног права.

Врховни суд је ценио и остале ревизијске наводе и закључио да се њима не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, због чега ти наводи нису посебно образлагани.

Са напред наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић